

Prædiken til 10. søndag efter trinitatis

Luk. 19, 41-48

Hvad er kirken? Hvad er dens brug? Er den et bedehus, en markedsplads eller en røverkule...? Måske der også er andre valgmuligheder, men i dagens tekst bliver det stillet skarpt op. Jesus ankommer til Jerusalem og begræder byens eller indbyggernes selvished og materialisme. Befolkningen og de ledende ypperstepræster har lavet tempelpladsen om til en markedsplads for handlende, så Jesus tager derind og i vrede vælter han de handlendes borde og jager dem ud. Sjældent ser vi i øvrigt Jesus så oprørt og opbragt...

Men hvad er kirken og dens brug? Er kirken og kirkerummet særlig helligt, eller er det et rum som alle andre? Må vi eksempelvis gerne klappe i kirken eller spille elektronisk musik og drikke alkohol (udover vinen under altergang)? Må vi bande i kirken? Må vi gå imod lovgivningen og huse flygtninge i kirken, som ikke kan få opholdstilladelse? Nogle vil mene, at kirken er ved at blive gjort til en røverkule eller et forlystelseshus med de mange forsøg på ”at tiltrække folk”, som det hedder med en sådan lidt markedsøkonomisk formulering. Spaghettigudstjenester, babysalmesang, mindfulness og natkirker popper op rundt i det ganske kirkelandskab. For et par uger siden havde vi en jazzgudstjeneste på engelsk her i kirken, hvor vi

havde taget os enkelte friheder ift. liturgien. Der var en præstekollega, som kom forbi, og bagefter gudstjenesten kom hun hen og sagde, at hun var meget glad for, at vi ikke havde smidt højmesseritualet ud. Jeg er ikke sikker på, at det var en kompliment, men i hvert fald er der dem, der mener, at der er meget klare grænser for, hvad kirken og dens brug er. Med andre ord at vi skal passe meget på ikke at være kirke på hverken tidsåndens eller folkets præmisser, men derimod må være kirke på egne præmisser.... Andre vil mene, at vi netop er en *folke* kirke, og selvom de færreste ønsker en pølsevogn og et øl-anker stående ude i våbenhuset, så bør kirken bevæge sig udover dørtærsklen og være kirke som altid ved at forkynde evangeliet og forvalte sakramenterne, men at formerne eller rammerne for forkyndelse kan og bør tilpasse sig både tidsånd og folk. For kirken er ligesom troen – levende! Den er bygget af levende stene, som Grundtvig skriver i salmen, vi skal synge om lidt. Derfor er den også konstant i bevægelse, og derfor er der ikke altid klare grænser for, hvad kirken og dens brug er, og derfor må vi løbende diskutere det. Et velkendt protestantisk slagord lyder *Ec-clesia semper reformanda est*. Kirken må *altid* reformere sig. For ellers kan vi nemt

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

hægte os på eller tilbede formerne, rammerne, traditionen eller bygninger, altre, billeder eller andre genstande fremfor Gud. Hvis vi i kirken ikke løbende stiller os selv spørgsmålet *hvad er kirken og dens brug?* jamen så bliver vi enten et museum, hvor vi bliver rigtig gode til at følge højmessens liturgi, men måske glemmer hjerteligheden og nærværet? Eller også bliver vi et forlystelseshus eller en markedsplads, hvor vi prøver at nå ud til så mange mennesker som muligt og ender med at fortynde evangeliet ned til ren underholdning. Med andre ord skal kirken tale ind i tiden lige her og nu, men den skal ikke løbe efter tiden.

Men hvordan skal vi diskutere, hvad kirken og dens brug er? Hvad er kriterierne? I evangelieteksten begræder Jesus, at Jerusalem og dens indbyggere ikke kender deres besøgstid. De ved ikke, at de får besøg, men har i stedet travlt med at handle på tempelpladsen og travlt med at betale deres tempelskat eller slæbe dyr ind i templet, for at ofre dem til Jahve. De har med andre ord travlt med det ydre, med handlingerne. Men besøgstiden er lige her og nu! Andetsteds siger Jesus ” Hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, der er jeg midt iblandt dem”. Mere skal der ikke til. 2-3 troende og der er en kirke.

Men hvad med brugen? Hvis vi går til vores bekendelsesskrifter, så er kirken der, hvor vi forkynder Guds ord og forvalter dåben og nadveren, men lige så flot dette lyder, lige så fremmedgørende kan det også lyde særligt for den knap så kirkevante. I dagens episteltekst taler Paulus om Ånden, at vi i kirken er bundet sammen af den samme Ånd. ”Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme”. Vi er alle forskellige, men troen er dybest set den samme, og Ån-

den er den samme. En Ånd vi kan genkende på, at den netop ikke skaber splid mellem mennesker, den trækker ikke grænserne op imellem ”dem” og ”os”, men derimod ryster den os sammen uagtet nationale, kulturelle, etniske, sociale og økonomiske forskelle. Så ja, vi må godt klappe, spille elektronisk musik og drikke alkohol i kirken, vi må også godt bande i kirken ligesom vi naturligvis kan holde både traditionelle og utraditionelle gudstjenester, så længe vi samles i Jesu navn, så længe vi samles i troen knyttet sammen af den Ånd, der ikke deler men derimod knytter sammen.

William Salicath

Eliaskirken, Vesterbro sogn, København

Salmer:

323, 289, 174, 328, 325, 331